

คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๕/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ ๒๓๐/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองระยอง

วันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายไมสินเดอร์ชิงห์ โกลาตี

ผู้ฟ้องคดี

เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ๑
ผู้อำนวยการสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาพัทยา ที่ ๒
นายอำเภอบางละมุง ที่ ๓
เมืองพัทยา ที่ ๔

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่
ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่ดินเนื้อที่ ๕๐ ตารางวา
พร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ ๒๓๔/๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง
จังหวัดชลบุรี ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมถนนพัทยา - นาเกลือ (ถนนวอล์คกิ้งสตรีท) ฝั่งทะเล
การครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีไม่มีเอกสารแสดงสิทธิในที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้ครอบครอง
และใช้ประโยชน์ที่ดินต่อเนื่องมาจากเจ้าของเดิม คือ นางตัน คำชาย โดยนางตันได้ครอบครองที่ดิน

/ตั้งแต่ปี ...

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ต่อมา นางตันได้ขายที่ดินให้แก่นายสมชาย คุณปลื้ม โดยผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินดังกล่าวจากนายสมชายฯ ผู้ฟ้องคดีเข้าครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินต่อจากเจ้าของเดิม เป็นที่อยู่อาศัยและอาคารพาณิชย์ การครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินต่อเนื่องมาจากผู้ครอบครองเดิมโดยการส่งมอบการครอบครองด้วยความยินยอมสมัครใจต่อเนื่องกันมาไม่ขาดสายตั้งแต่ก่อนที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๔๙๗ โดยผู้ครอบครองที่ดินเดิมไม่ได้แจ้งการครอบครองต่อนายอำเภอท้องที่ จึงไม่มีเอกสารแสดงสิทธิในที่ดิน และไม่ได้ฝ่าฝืนการแจ้งการครอบครองตามมาตรา ๒๗ ทรี แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิขออนุญาตโฉนดที่ดินตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ด้วยเป็นที่ดินที่มีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๔๙๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ โดยเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้จัดทำโครงการศึกษาและนำเสนอแนวทางในการพัฒนาสภาพพื้นที่ชายหาดพญาใต้ โดยแจ้งแก่ผู้ฟ้องคดีว่า ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของผู้ฟ้องคดีเป็นที่ดินสาธารณะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีแผนงานจะรื้อถอนอาคารเพื่อใช้ประโยชน์ที่ดินดังกล่าวปลูกสร้างอาคารขึ้นใหม่ ผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ แจ้งยืนยันสิทธิการครอบครองที่ดินโดยจะขอพิสูจน์สิทธิในที่ดินต่อสำนักงานที่ดินต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำขออนุญาตโฉนดที่ดินโดยไม่ได้แจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งเจ้าหน้าที่มาทำการรังวัดปักหลักเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ ทั้งนี้ ที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีอาณาเขตด้านทิศเหนือติดกับทะเลอ่าวพญาใต้ ด้านทิศใต้ติดกับถนนพญา - นาเกลือ (ถนนวอล์กเกอร์สตรีท) ส่วนด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันตกติดกับที่ดินที่มีการครอบครองโดยบุคคลอื่น ในวันที่ทำการรังวัดดังกล่าว ผู้ครอบครองที่ดินข้างเคียงด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันตกไม่ได้คัดค้านแนวเขตที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ให้ปักหลักเขตที่ดิน ส่วนการปักหลักเขตที่ดินด้านทิศเหนือซึ่งติดกับทะเล ผู้ฟ้องคดีนำชี้แนวเขตที่ดินให้ช่างรังวัดปักหลักเขตที่ดินที่ระยะห่างจากแนวขอบถนนพญา - นาเกลือ ประมาณ ๒๒ เมตร ปักหลักเขตที่ดิน ๗ หลัก โดยบริเวณที่ปักหลักเขตที่ดินน้ำทะเลท่วมไม่ถึงผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้คัดค้านการปักหลักเขตที่ดิน แต่แจ้งต่อช่างรังวัดว่าจะรอดู

/แผนที่ ...

แผนที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำเสร็จเรียบร้อยก่อน แล้วจึงจะบันทึกถ้อยคำว่าจะคัดค้านหรือไม่ในภายหลัง และผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งมีหน้าที่ระวังแนวเขตที่ดินที่ติดกับถนนพญา - นาเกลือ ก็แจ้งต่อช่างรังวัดเช่นเดียวกันกับผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในระหว่างรอการออกโฉนดที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบแจ้งการฝ่าฝืนการปลูกสร้างสิ่งล่วงล้ำลำแม่น้ำ บ้านเลขที่ ๒๓๔/๑ ซึ่งมีบางส่วนของอาคารล่วงล้ำไปในทะเลอ่าวพญาใต้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๐ ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือที่ คค ๐๓๑๖.๘/๓๐๖ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของหรือครอบครองนั้น ไม่ปรากฏส่วนของอาคารล่วงล้ำไปในทะเล และไม่เข้าข่ายพื้นที่ที่อยู่ในอำนาจดูแลรับผิดชอบของกรมเจ้าท่าตามนัยมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่ประการใด โดยแผนที่สังเขปแสดงตำแหน่งที่ตั้งอาคารหรือการปลูกสร้างสิ่งล่วงล้ำลำแม่น้ำแนบท้ายหนังสือการขึ้นทะเบียนสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ ระบุการขึ้นทะเบียนส่วนของอาคารที่พื้นระยะ ๒๒ เมตรจากแนวขอบถนนพญา - นาเกลือ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ขบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากตำแหน่งที่ดินที่นำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง ซึ่งเป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน จึงเห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิทางศาล ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับนี้จากการไปขอคัดถ่ายสำเนาจากสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ที่ดินบริเวณถนนพญา - นาเกลือ (ถนนวอล์กเกอร์) เดิมเป็นที่ดินที่ชาวบ้านอยู่อาศัยริมหาดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๐๐ ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๔๗๗ โดยประกอบอาชีพทำการประมง ที่ดินของผู้ฟ้องคดีอยู่บริเวณเดียวกันกับที่ดินที่มีการออกโฉนดที่ดินไปแล้ว จำนวน ๑๕ แปลง

/โดยแปลง...

โดยแปลงสุดท้ายขอออกโฉนดที่ดินเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และยังมีผู้ครอบครองที่ดิน ที่มีใบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) อีก ๕ ราย ที่ยังไม่ได้ขอออกโฉนดที่ดิน ส่วนเจ้าของที่ดิน ข้างเคียงส่วนที่เหลือไม่ได้แจ้งการครอบครองที่ดินต่อนายอำเภอท้องที่ โดยเจ้าของที่ดิน เดิมไม่มีเจตนาฝ่าฝืนการไม่แจ้งการครอบครองตามประมวลกฎหมายที่ดิน ที่ดินจึงไม่มี เอกสารแสดงสิทธิในที่ดิน แต่ตามสารบบที่ดินมีการออกโฉนดที่ดินโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วจำนวน ๑๕ แปลง โดยผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ถ้อยคำประกอบการสอบสวน ขอออกโฉนดที่ดินว่า ที่ดินไม่อยู่ในเขตทะเล และน้ำทะเลท่วมไม่ถึงที่ดิน ส่วนผู้แทนของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้ถ้อยคำว่า ที่ดินไม่ใช่ที่ดินสาธารณะ ไม่อยู่ในเขตทะเล และไม่ใช่ที่ดินสงวนหวงห้าม ไม่รุกล้ำถนนสาธารณะ การให้ถ้อยคำว่าที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งอยู่ในระนาบเดียวกันตามแผนที่ระหว่างที่ดิน เป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง จึงขัดแย้งกัน และยังขัดแย้งกับแผนที่สำรวจแนวน้ำทะเลท่วมถึงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จัดทำขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งระบุแนวน้ำทะเลท่วมถึงมีระยะห่างจากถนนพญา – นาเกลือ ไม่น้อยกว่า ๒๒ เมตร อันเป็นหลักฐานที่แสดงว่าที่ดินของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ที่ดินที่น้ำทะเลท่วมถึง ไม่ใช่ที่สาธารณะ และสามารถออกโฉนดที่ดินได้ การให้ถ้อยคำของผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นการกระทำที่ไม่สุจริต ใช้อุบายโดยไม่ชอบ กลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และไม่ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมาย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้บันทึกถ้อยคำคัดค้านในวันรับฟังแต่ยินยอมให้ทำบันทึกคำคัดค้านในภายหลัง ซึ่งเวลา ล่วงเลยมาหลายเดือน นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้แจ้งสิทธิการอุทธรณ์คัดค้าน แก่ผู้ฟ้องคดี แต่กลับแจ้งให้ไปใช้สิทธิทางศาล จึงเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามขั้นตอน ของกฎหมาย

ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนบันทึกถ้อยคำของผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่คัดค้านการระวางชี้แนวเขตที่ดินในการขอออกโฉนดที่ดินของ ผู้ฟ้องคดี

๒. เพิกถอนหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ขบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑

/๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ...

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ รับรองแนวเขตที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ด้านที่ติดทะเลให้เป็นไปตามสภาพความเป็นจริง โดยรับรองแนวเขตมีระยะนับจากขอบถนนพญา - นาเกลือ ออกไปทางชายทะเลไม่น้อยกว่าระยะ ๒๒ เมตร

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน โดยถือแนวเขตที่ดินตามที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ตามสภาพความเป็นจริง มีระยะนับจากขอบถนนพญา - นาเกลือ ออกไปทางชายทะเลไม่น้อยกว่าระยะ ๒๒ เมตร และดำเนินการออกโฉนดที่ดินตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไปจนเสร็จการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอออกโฉนดที่ดิน โดยไม่ได้แจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ตามคำขอฉบับที่ ๑๒๐๐๕ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกไปทำการรังวัดพิสูจน์สอบสวนสิทธิเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ ในวันทำการรังวัด ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (นายฤกษ์ชัย วิจิตรเศรษฐกุล) ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (นายประพันธ์ ประทุมชุมภู) และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ (นายจามร เขจรเจิม) คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินทั้งแปลงเนื่องจากบริเวณที่ดินที่ขอออกโฉนดที่ดินอยู่ในทะเล ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) ฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้คัดค้านให้เหตุผลประกอบการคัดค้านว่าที่ดินที่ขอออกโฉนดที่ดินอยู่ในเขตทะเลมีน้ำท่วมถึง โดยมีสิ่งปลูกสร้างยกสูงให้พ้นน้ำทะเล ซึ่งชายทะเลน้ำท่วมถึงเป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยเจ้าพนักงานที่ดินไม่มีอำนาจสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๖๙๐/๒๕๓๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ขบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือแจ้งผู้คัดค้านให้ไปใช้สิทธิทางศาล (ศาลยุติธรรม) หนังสือดังกล่าวไม่ได้มีผลเป็นการยกเลิกคำขอออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดีและไม่ถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นเพียงการแจ้งให้นำเรื่องเข้าสู่กระบวนการพิสูจน์สิทธิการครอบครองที่ดินพิพาทระหว่างผู้ขอ

/ออกโฉนดที่ดิน...

ออกโฉนดที่ดินหรือผู้คัดค้านสิทธิ หากคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไปใช้สิทธิทางศาลยุติธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ต้องรอเรื่องไว้จนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ทั้งนี้ ผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ทำการคัดค้านในวันร้งวัด โดยกรมที่ดินกำหนดแนวทางปฏิบัติกรณีมีผู้โต้แย้งคัดค้านการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน แจ้งตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๕๑๖.๒/ว ๓๕๗/๒๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งกำหนดไว้ทั้งกรณีการโต้แย้งคัดค้านในวันทำการร้งวัด และการโต้แย้งคัดค้านหลังจากทำการร้งวัดเสร็จแล้ว แต่เป็นเวลาก่อนที่จะได้มีการประกาศครบกำหนดสามสิบวัน การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องครบถ้วนแล้ว ไม่ได้เป็นการประวิงเวลาหรือกลั่นแกล้งให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และเป็นการดำเนินการโดยสุจริต

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่าจะทำการร้งวัดออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ และคำขอร้งวัดออกโฉนดที่ดินรายอื่นอีก จำนวน ๘ ราย ทำให้ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำต้องไประวางชี้แนวเขตที่ดินหลายแปลง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการปฏิบัติกรรับรองแนวเขต ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงประสานกับช่างร้งวัดขอคัดค้านการร้งวัดไว้ โดยได้พิจารณาจากสภาพพื้นที่ที่ขอร้งวัดทั้งหมดแล้วปรากฏว่าเป็นบริเวณที่มีน้ำทะเลขึ้นสูงสุดท่วมถึง หากช่างร้งวัดดำเนินการร้งวัดแล้วเสร็จ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะดำเนินการตรวจสอบพื้นที่และระวางชี้แนวเขตที่ดินในโอกาสเดียวกัน และช่างร้งวัดได้บันทึกถ้อยคำผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งคัดค้านการร้งวัดออกโฉนดที่ดินรายผู้ฟ้องคดีตามบันทึกถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) ฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยผู้ฟ้องคดีขอออกโฉนดที่ดินในพื้นที่ด้านทิศตะวันออกของทางสาธารณประโยชน์ ซึ่งจากสภาพปัจจุบันพื้นที่บริเวณดังกล่าวมีลักษณะเป็นชายหาดของทะเลและทะเลภายในน่านน้ำไทยที่ระดับน้ำทะเลขึ้นสูงสุดท่วมถึง โดยพิจารณาได้จากพื้นที่ต่อเนื่องบริเวณที่ทำการร้งวัดออกโฉนดที่ดินด้านทิศเหนือ เนื่องจากพื้นที่ขอร้งวัดออกโฉนดที่ดินมีอาคารสิ่งปลูกสร้างครอบคลุมอยู่เต็มพื้นที่ และอาคารสิ่งปลูกสร้างของผู้ฟ้องคดีปลูกสร้างโดยการยกพื้นอาคารสูงเพื่อให้สูงพ้นจากระดับน้ำทะเล ผู้ฟ้องคดีได้นำร้งวัดปักหลักเขตที่ดินห่างจากถนนพัทธยา - นาเกลือ ประมาณ ๒๒ เมตร จึงถือได้ว่าหลักเขตที่ดินอยู่ในบริเวณที่น้ำทะเลท่วมถึง

/ซึ่งในลักษณะ...

ซึ่งในลักษณะเช่นนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นเกี่ยวกับการระวางชี้และรับรอง
แนวเขตที่ดินของเอกชนที่อยู่ติดแหล่งน้ำสาธารณะว่า เมื่อขอบเขตความรับผิดชอบของ
กรมเจ้าท่าจำกัดอยู่แต่เฉพาะบริเวณที่ชายตลิ่ง การระวางชี้และรับรองแนวเขตจึงต้องถือตาม
จุดที่น้ำขึ้นสูงสุดในปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องคัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของ
ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นที่สาธารณะที่อยู่ในความดูแลของเจ้าท่าตามกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ได้รับภาพถ่ายทางอากาศจากกรมแผนที่ทหารเป็นภาพถ่ายที่ถ่ายเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์
๒๔๙๖ และวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๔๙๖ ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบภาพถ่ายทางอากาศ
ดังกล่าวแล้วปรากฏว่าพื้นที่บริเวณที่ผู้ฟ้องคดีขอรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นชายหาดของ
ทะเลและทะเลภายในน่านน้ำไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่สามารถรับรองการระวางชี้แนวเขต
สำหรับการออกโฉนดที่ดินได้ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบแจ้งการฝ่าฝืนสิ่งปลูกสร้างล่วงล้ำ
ลำน้ำตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๖๐ และคำสั่ง
หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งมีเจ้าของ
หรือผู้ครอบครองสิ่งปลูกสร้างล่วงล้ำลำน้ำได้ยื่นแบบแจ้งการฝ่าฝืนสิ่งปลูกสร้างล่วงล้ำลำน้ำ
จำนวน ๑,๓๐๗ ราย โดยเฉพาะพื้นที่ที่ขอรังวัดออกโฉนดที่ดิน (ถนนวอล์คกิ้งสตรีท พัทยาใต้)
มีอาคารสิ่งปลูกสร้างล่วงล้ำลำน้ำเป็นจำนวนมากและอยู่ติดต่อกันทั้งหมดทำให้ยากต่อ
การพิจารณา จึงได้นำแผนผังสิ่งล่วงล้ำลำน้ำที่กรมเจ้าท่าทำการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓
มาใช้เป็นหลักฐานอ้างอิง โดยสรุปสภาพพื้นที่ดังกล่าวตามแผนผังได้ว่าแนวน้ำขึ้นสูงสุด
เฉลี่ยห่างจากชายฝั่งมีระยะ ๒๒ เมตร และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า
ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่มีการระวางชี้และลงชื่อรับรองแนวเขตที่ดินสำหรับการรังวัดออกโฉนด
ที่ดินบริเวณดังกล่าวดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ที่ดินของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะ
ออกโฉนดที่ดินได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตามหลักความชอบด้วยกฎหมาย
ครบถ้วนทุกประการแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า กรณีการขออนุญาตออกโฉนดที่ดินโดยไม่ได้แจ้ง
การครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน บริเวณถนนวอล์คกิ้งสตรีท
ด้านฝั่งทะเล มีผู้ยื่นคำขออนุญาตออกโฉนดที่ดินซึ่งรวมทั้งผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑๘ ราย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ได้มอบหมายให้นายประพันธ์ ประทุมชฎ ปลัดอำเภอบางละมุง เป็นผู้ระวางชี้แนวเขต
และรับรองแนวเขต โดยนายประพันธ์ได้คัดค้านการออกโฉนดที่ดินทั้งสิบแปดราย เนื่องจาก

/เป็นการขอ...

เป็นการขออนุญาตที่ดินที่อยู่ในเขตทะเล มีน้ำท่วมถึง เป็นที่ดินที่ไม่สามารถออก
โฉนดที่ดินได้ โดยรายผู้ฟ้องคดีมีสภาพที่ดินและการทำประโยชน์เป็นอาคารพาณิชย์ ยกพื้นสูง
ด้านล่างเป็นหาดทราย น้ำทะเลท่วมถึง นายประพันธ์ได้คัดค้านในวันทำการรังวัด และให้การ
ในบันทึกถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) นอกจากนี้ อำเภอบางละมุงได้มีหนังสือแจ้งไปยังสำนักงาน
เจ้าท่าภูมิภาคสาขาพัทยาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้พิจารณาดำเนินการกับการปลูกสร้างอาคาร
ในบริเวณนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดด้วยแล้ว เมื่อที่ดินที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขออนุญาต
โฉนดที่ดินโดยไม่มีหลักฐานการแจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน
เป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗)
ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ คำขอของผู้ฟ้องคดี
จึงเป็นคำขอที่ไม่อาจบังคับได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามหลักความชอบด้วย
กฎหมายทุกประการแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การว่า บริเวณพื้นที่พิพาทตั้งอยู่ริมถนนพัทยา - นาเกลือ
(ถนนวอล์กเกอร์สตรีก) ฝั่งทะเล ท้องที่หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัด
ชลบุรี ซึ่งบริเวณพื้นที่นี้คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๑ เห็นชอบตามมติ
คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๑
เรื่อง รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการฟื้นฟูบูรณะพัฒนาเมืองพัทยา
(โครงการถมทะเลบริเวณพัทยาใต้ โครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และโครงการ
ฟื้นฟูบูรณะชายหาดพัทยา) ตามที่กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเสนอ
ซึ่งมีแผนการรื้อถอนอาคารรุกล้ำชายหาดพัทยาใต้ จำนวน ๑๐๑ อาคาร ตามที่กรมโยธาธิการ
และจังหวัดชลบุรีเสนอ รวมอยู่ด้วย ปรากฏตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ที่ นร ๐๒๐๕/๑๓๕๑๗ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ และหนังสือสำนักงานนโยบาย
และแผนสิ่งแวดล้อม ที่ วว ๐๘๐๒/๖๒๐๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๑ สภาพพื้นที่
และการก่อสร้างอาคารบริเวณพื้นที่พิพาทเป็นการก่อสร้างอาคารยกพื้นโดยฐานเป็นเสาสูง
ใต้พื้นอาคารเป็นพื้นที่โล่งเพื่อรองรับการขึ้นลงของน้ำทะเล หากน้ำทะเลขึ้นสูงสุดบางจุด
น้ำทะเลจะขึ้นถึงแนวเขตริมถนนพัทยา - นาเกลือ (ถนนวอล์กเกอร์สตรีก) ดังที่ปรากฏ
ตามเอกสารภาพถ่ายท้ายคำให้การ หมายเลข ๓ โดยในวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ ที่มีการ
รังวัดที่ดินตามคำขออนุญาตที่ดินของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มอบหมายให้

/เจ้าหน้าที่ ...

เจ้าหน้าที่ (นายจามร เขจรเจิม) ไปทำการระวางชี้แนวเขตและให้ถ้อยคำ โดยเจ้าหน้าที่ได้เข้าสังเกตการณ์และระวางชี้แนวเขตในพื้นที่พบว่าได้อาคารของผู้ฟ้องคดีปรากฏน้ำทะเลและร่องรอยน้ำทะเลท่วมบนที่ดินที่ขออนุญาตที่ดิน เจ้าหน้าที่จึงให้ถ้อยคำตามบันทึกถ้อยคำ (ท.ด.๑๖) คัดค้านการรังวัด เนื่องจากที่ดินที่ขออนุญาตที่ดินอยู่ในเขตทะเล เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) ประกอบกับมาตรา ๑๓๓๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และอยู่ในบังคับของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เคยคัดค้านการขออนุญาตที่ดินบริเวณถนนพญา - นาเกลือ (ถนนวอล์กเกอร์) ในบริเวณเดียวกันกับที่ดินของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นที่สาธารณประโยชน์มีสภาพน้ำทะเลท่วมถึงเช่นเดียวกัน ปรากฏตามหนังสือศูนย์อำนาจการเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน จังหวัดระยอง - ชลบุรี - ตราด - จันทบุรี ที่ มท ๐๕๑๖.๓/๒๘๑๗ ถึงที่ มท ๐๕๑๖.๓/๒๘๑๗ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่ผู้อำนวยการศูนย์เดินสำรวจออกโฉนดที่ดินฯ แจ้งคำสั่งยกเลิกใบไต่สวน (น.ส.๕) แก่ผู้นำเดินสำรวจออกโฉนดที่ดิน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าแนวเขตน้ำทะเลท่วมถึงอยู่ที่ระยะห่างจากแนวขอบถนนพญา - นาเกลือออกไปทางชายทะเล ประมาณ ๒๒ เมตร ตามแผนที่สำรวจบริเวณชายหาดพญาใต้ของกรมเจ้าท่าที่แสดงพื้นที่ระดับน้ำทะเลท่วมถึงและจุดน้ำขึ้นสูงสุดโดยเฉลี่ย เป็นการไม่ถูกต้อง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลคุ้มครองที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๖๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพญา พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้จัดทำเอกสารบันทึกข้อความ ฉบับลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ ระหว่างเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ที่จังหวัดชลบุรีมอบหมายให้ตั้งเป็นคณะทำงานทำการสำรวจข้อมูลการรुक้าที่สาธารณะบริเวณชายหาดพญาใต้ จำนวน ๑๐๑ ราย เพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี โดยข้อ ๑.๒ กำหนดว่า ที่ดินประเภทที่ดินสาธารณะ กำหนดให้วัดจากหลังแนวทางเท้าลงไปในทะเลเป็นระยะทาง ๓๒ เมตร จัดเป็นที่ดินสาธารณะชายหาด และข้อ ๑.๓ กำหนดว่า ที่ดินที่เลย

/จากระยะ ...

จากระยะ ๓๒ เมตร ถือว่าเป็นที่ที่น้ำท่วมถึงในทะเล ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ที่ว่าที่ดินบริเวณดังกล่าวมีน้ำทะเลท่วมถึงและมีสภาพเป็นชายหาดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังที่ปรากฏตามสำเนาภาพถ่ายทางอากาศปี พ.ศ. ๒๔๙๕ พ.ศ. ๒๕๑๗ พ.ศ. ๒๕๓๓ พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๕๔ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ และสำเนาภาพถ่ายบริเวณชายหาดพัทธยาใต้ จำนวน ๑๐๑ ราย นอกจากนี้ การคัดค้านการรังวัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นการกระทำ ในฐานะผู้ดูแลรักษาที่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน จึงเป็นเพียงการใช้สิทธิตามกฎหมาย ไม่ได้เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาเห็นว่าที่ดินเป็นที่ น้ำทะเลท่วมถึง แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นที่ดินที่สามารถออกเอกสารสิทธิได้ จึงเป็นการโต้แย้ง สิทธิในที่ดินระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะผู้ดูแลรักษา ที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินที่อยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ที่ ๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ไม่ใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงาน ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายที่อยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไป ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กล่าวคือ ไม่แสดงข้อเท็จจริงให้ชัดเจนว่าที่ตั้งของที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองอยู่ ณ ตำแหน่งใดในภาพถ่ายทางอากาศและระหว่างที่ดินตามเอกสาร ท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑ อันจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้าใจและทราบถึงข้อมูลที่ดิน ที่ผู้ฟ้องคดีขอออกโฉนดที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา ทั้งไม่ได้มีภาพถ่าย ด้านหน้าสิ่งปลูกสร้างดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามเอกสารท้ายคำฟ้องแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ในวันทำการรังวัดปักหลักเขตที่ดิน ช่างรังวัด ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปักหลักเขตตามที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ โดยเจ้าของ ผู้ครอบครองที่ดินข้างเคียงด้านทิศตะวันตกและทิศตะวันออกไม่ได้คัดค้านแนวเขต ที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ให้ปักหลักเขต ส่วนด้านทิศเหนือของที่ดินซึ่งติดกับทะเล ผู้ฟ้องคดีนำชี้แนว เขตที่ดินให้ช่างรังวัดปักหลักเขตที่ระยะห่างจากแนวขอบถนนพัทธยา - นาเกลือ ประมาณ ๒๒ เมตร (ซึ่งเป็นจุดที่แม่น้ำทะเลขึ้นสูงสุดก็ท่วมไม่ถึง และแม้พื้นที่ใดอาคารจะยกสูง

/แต่เป็น...

แต่เป็นการยกกระดานอาคารให้ได้แนวระนาบ ส่วนอาคารที่เลยไปจากแนวปักหลักเขตที่ ๒๔ เมตร ผู้ฟ้องคดีรับว่าเป็นอาคารที่ล่วงล้ำลำน้ำซึ่งได้ขอขึ้นทะเบียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำชี้ปักหลักเขตล่วงล้ำเข้าไปในทะเลแต่อย่างใด ทั้งนี้ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเป็นประเด็นข้อกฎหมาย กรณีผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ไม่ใช่หลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด แต่ใช้ดุลพินิจของตนเองสันนิษฐานว่าที่ดินน่าจะอยู่ในเขตทะเลโดยไม่มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้แน่ชัด เป็นการหยิบยกพื้นที่ของอาคารที่ล่วงล้ำลำน้ำมาอ้างว่าผู้ฟ้องคดีขอออกโฉนดที่ดินบริเวณส่วนของอาคารดังกล่าว แต่ความจริงแล้ว ผู้ฟ้องคดีขอออกโฉนดที่ดินบริเวณส่วนที่ติดกับถนนพญา - นาเกลือ ซึ่งมีที่ดินแปลงข้างเคียงหลายแปลง ได้รับการออกโฉนดที่ดินแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ไม่ได้สำรวจว่าเมื่อน้ำทะเลขึ้นสูงสุดจะท่วมถึงหลักเขตที่ดินหรือไม่ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๒ โดยศาลรับเป็นคำชี้แจงว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการรังวัดออกโฉนดที่ดินตามที่ผู้ฟ้องคดีนำรังวัดซึ่งเป็นไปตามข้อ ๑๕ (๑) ประกอบกับข้อ ๑๖ ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ ส่วนการพิจารณาว่าที่ดินแปลงใดสามารถออกโฉนดที่ดินได้หรือไม่ ต้องพิจารณาข้อเท็จจริงข้อกฎหมายและระเบียบที่กำหนดไว้ ซึ่งกรณีของผู้ฟ้องคดี พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจดูแลรักษาที่สาธารณะได้คัดค้านการออกโฉนดที่ดิน โดยอ้างว่าเป็นที่ดินที่ต้องห้ามไม่ให้ออกโฉนดที่ดิน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สามารถทำการสอบสวนเปรียบเทียบตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และการพิจารณาออกโฉนดที่ดินแปลงของผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำเอาข้อเท็จจริงของที่ดินแปลงอื่นมาเทียบเคียงเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งนี้ กรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นการขอออกโฉนดที่ดินตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกโฉนดที่ดินได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้ครอบครองและทำประโยชน์

/ที่ดิน...

ที่ดินมาก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ (๑ ธันวาคม ๒๔๙๗) และต้องเป็นผู้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่มาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน บัญญัติไว้ ซึ่งขณะที่ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำขอออกโฉนดที่ดินไม่ปรากฏหลักฐานว่าเป็นผู้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยืนยันข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามคำให้การที่ยื่นต่อศาลไว้แล้ว ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมือง ใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หนังสือ กระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท ๐๗/๑๙/ว ๕๒๕ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ข้อ ๑ และข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ สำหรับกรณีที่ผู้ครอบครองที่ดินข้างเคียงด้าน ทิศตะวันตกและทิศตะวันออกไม่ได้คัดค้านแนวเขตที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ให้ปักหลักเขตที่ดิน เนื่องจากไม่ได้มีการนำรังวัดเข้าไปในที่ดินที่ตนครอบครอง ส่วนที่ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คัดค้านการออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากขณะที่ออกไปทำการรังวัดและรับรอง แนวเขตที่ดินพบว่าสภาพที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีการทำประโยชน์โดยปลูกสร้างอาคารยกพื้นสูง ให้พ้นจากน้ำทะเล อยู่ในเขตชายทะเลมีน้ำทะเลท่วมถึง อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งข้อ ๑๔ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ กำหนดห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินสำหรับที่ดินที่ราษฎรใช้ประโยชน์ร่วมกัน เช่น ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ ที่ชายตลิ่ง ดังนั้น ที่ดินที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรังวัดออกโฉนด ที่ดินจึงเป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีการจัดทำบันทึก ข้อความ ฉบับลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ โดยเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ร่วมกับ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ตรวจสอบ และจัดทำรายงานสรุปผลการรังวัดตรวจสอบการรุกล้ำที่สาธารณะบริเวณชายหาดพทยาใต้

/จำนวน ...

จำนวน ๑๐๑ ราย ซึ่งเป็นไปตามแผนการรื้อถอนอาคารรูก้ำขายหาดพัทยาใต้ จำนวน ๑๐๑ ราย ตามข้อสั่งการของจังหวัดชลบุรีเพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี โดยกำหนดที่ดินประเภทที่ดินสาธารณะ ให้วัดจากหลังแนวทางเท้าลงไปในทะเลเป็นระยะทาง ๓๒ เมตร จัดเป็นที่ดินสาธารณะชายหาด และที่ดินที่เลยจากระยะ ๓๒ เมตร ถือว่าเป็นที่ที่น้ำท่วมถึงในทะเล ซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริง และข้อเท็จจริงที่ดินบริเวณดังกล่าวมีน้ำทะเลท่วมถึงและมีสภาพเป็นชายหาดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังที่ให้การไว้แล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดที่ดินของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำในฐานของผู้ดูแลรักษาที่สาธารณะสมบัติของแผ่นดินไม่ได้เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย คดีนี้จึงไม่ใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่เป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดินระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานของผู้ดูแลรักษาที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๓ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่ดินเนื้อที่ ๕๐ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ ๒๓๔/๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมถนนพัทยา - นาเกลือ (ถนนวอล์กเกอร์) ฝั่งทะเล การครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีไม่มีเอกสารแสดงสิทธิในที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอออกโฉนดที่ดินโดยไม่ได้แจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำขอฉบับที่ ๑๒๐๐๕ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกไปทำการรังวัดพิสูจน์สอบสวนสิทธิตามคำขอของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ ทั้งนี้ บ้านเลขที่ ๒๓๔/๑ ของผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏส่วนใดของอาคารล่วงล้ำไปในทะเล และไม่เข้าข่ายพื้นที่ที่อยู่ในอำนาจดูแลรับผิดชอบของกรมเจ้าท่า

/ตามนัยมาตรา ...

ตามนัยมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่ประการใด แจ้งตามหนังสือสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาพัทยา ที่ คค ๐๓๑๖.๘/๓๐๖ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๑ โดยแผนที่สังเขปแสดงตำแหน่งที่ตั้งอาคารหรือการปลูกสร้าง สิ่งล่วงล้ำลำแม่น้ำแนบท้ายหนังสือการขึ้นทะเบียนสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ ระบุการขึ้นทะเบียนส่วนของ อาคารที่พื้นระยะ ๒๒ เมตร จากแนวขอบถนนพัทยา - นาเกลือ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ขบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗/๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี เนื่องจาก ตำแหน่งที่ดินที่นำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง ซึ่งเป็นที่ดินที่ไม่สามารถ ออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจ สอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และเห็นควร ให้ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิทางศาล ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับนี้เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ จากการไปขอคัดถ่ายสำเนาจากสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง และได้นำคดี มาฟ้องต่อศาลทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาตามที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กล่าวอ้าง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครองอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจ ทางปกครองตามกฎหมายหรือเนื่องมาจากการดำเนินการทางปกครอง ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “หน่วยงานทางปกครอง” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา หรือ

/หน่วยงานอื่น...

หน่วยงานอื่นของรัฐ และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า (๑) ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง คณะบุคคล หรือผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานทางปกครอง ... มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ ... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการพิพากษาคดี ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) สั่งให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่ศาลปกครองกำหนด ในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอออกโฉนดที่ดินโดยไม่ได้แจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำขอฉบับที่ ๑๒๐๐๕ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ โดยที่ดินตั้งอยู่บริเวณริมถนนพญา - นาเกลือ (ถนนวอล์กเกอร์) ฝั่งทะเล ในท้องที่หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี และช่างรังวัดได้ทำการรังวัดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยมีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ขบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากตำแหน่งที่ดินที่นำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง ซึ่งเป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน จึงเห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิทางศาล ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับหนังสือฉบับดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งรวม ๔ ข้อ โดยในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน และดำเนินการออกโฉนดที่ดินตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป

/จนเสรีการ ...

จนเสร็จการ กรณีเป็นการกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่โดยดำเนินการสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการเกี่ยวกับคำขอออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จเป็นสำคัญ อันเป็นคำขอให้ศาลกำหนดคำบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) ประกอบกับมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อคดีนี้เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองแล้ว จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมตามนัยมาตรา ๑๙๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ว่าคดีนี้ศาลปกครองไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาพิพากษาได้เนื่องจากไม่ใช่คดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แต่เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม จึงเป็นข้ออ้างที่ไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อ้างว่า คำฟ้องไม่เป็นไปตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กล่าวคือ ไม่แสดงข้อเท็จจริงให้ชัดเจนว่าที่ดินของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองอยู่ ณ ตำแหน่งใดในภาพถ่ายทางอากาศและระหว่างที่ดินตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑ อันจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้าใจและทราบถึงข้อมูลที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีขอออกโฉนดที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา ทั้งไม่ได้มีภาพถ่ายด้านหน้าสิ่งปลูกสร้างดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามเอกสารท้ายคำฟ้องแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ระบุนการกระทำทั้งหลายที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี พร้อมทั้งข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ตามสมควรเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ไว้ในคำฟ้องแล้ว อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ก็ได้ให้

/การโต้แย้ง...

การโต้แย้งเกี่ยวกับที่ดินแปลงที่ผู้ฟ้องคดีนำมาขอออกโฉนดที่ดินได้อย่างถูกต้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้าใจและทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับแปลงที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีขอออกโฉนดที่ดินเป็นอย่างดี ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในส่วนนี้จึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี โดยมีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ชบ ๐๐๒๐.๐๑ (๒)/๑๘๖๗๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่ามีการคัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดีโดยผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากที่ดินที่นำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง ซึ่งเป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิทางศาล นั้น เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๕๙ ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ซึ่งครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินอยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายนี้ใช้บังคับโดยไม่มีหนังสือสำคัญแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน และมีได้แจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งมิได้ปฏิบัติตามมาตรา ๒๗ ตริ ถ้ามีความจำเป็นจะขอออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์เป็นการเฉพาะราย เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเห็นสมควรให้ดำเนินการออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ แล้วแต่กรณี ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประมวลกฎหมายนี้กำหนด แต่ต้องไม่เกินห้าสิบไร่ ถ้าเกินห้าสิบไร่จะต้องได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด วรรคสอง บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินตามวรรคหนึ่งให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินต่อเนื่องมาจากบุคคลดังกล่าวด้วย มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ถ้ามีผู้โต้แย้งสิทธิกัน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานที่ดิน แล้วแต่กรณี มีอำนาจทำการ

/สอบสวน...

สอบสวนเปรียบเทียบ ถ้าตกลงกันได้ก็ให้ดำเนินการไปตามที่ตกลง หากตกลงกันไม่ได้ให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดหรือเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสาขามีอำนาจพิจารณาสั่งการไปตามที่เห็นสมควร วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดหรือเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสาขาสั่งประการใดแล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือต่อคู่กรณีเพื่อทราบ และให้ฝ่ายที่ไม่พอใจไปดำเนินการฟ้องต่อศาลภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง และวรรคสามบัญญัติว่า ในกรณีที่ได้ฟ้องต่อศาลแล้ว ให้รอเรื่องไว้ เมื่อศาลได้พิพากษาหรือมีคำสั่งถึงที่สุดประการใด จึงให้ดำเนินการไปตามกรณี ถ้าไม่ฟ้องภายในกำหนด ก็ให้ดำเนินการไปตามที่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดหรือเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสาขาสั่ง แล้วแต่กรณี ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๓๐๔ บัญญัติว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้นรวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น ... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ ... และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๑๔ กำหนดว่า ที่ดินที่จะออกโฉนดที่ดินต้องเป็นที่ดินที่มีสิทธิในที่ดินได้ครอบครองและทำประโยชน์แล้ว และเป็นที่ดินที่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามกฎหมาย แต่ห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินสำหรับที่ดินดังต่อไปนี้ (๑) ที่ดินที่ราษฎรใช้ประโยชน์ร่วมกัน เช่น ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ ที่ชายตลิ่ง ...

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่ดินเนื้อที่ ๕๐ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้าง บ้านเลขที่ ๒๓๔/๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งตั้งอยู่บริเวณริมถนนพญา - นาเกลือ (ถนนวอล์คกิ้งสตรีท) ฝั่งทะเล การครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีไม่มีเอกสารแสดงสิทธิในที่ดิน ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออออกโฉนดที่ดินโดยไม่ได้แจ้งการครอบครองตามมาตรา ๕๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำขอฉบับที่ ๑๒๐๐๕ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกไปทำการรังวัดพิสูจน์สอบสวนสิทธิตามคำขอของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ ทั้งนี้ ที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีอาณาเขตด้านทิศเหนือติดกับทะเล อ่าวพัทยาใต้ ด้านทิศใต้ติดกับถนนพญา - นาเกลือ (ถนนวอล์คกิ้งสตรีท) ส่วนด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันตกติดกับที่ดินที่มีการครอบครองโดยบุคคลอื่น ในวันที่ทำการ

/รังวัดดังกล่าว ...

รังวัดดังกล่าว ผู้ครอบครองที่ดินข้างเคียงด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันตกไม่ได้คัดค้าน
 แนวเขตที่ผู้ฟ้องคดีนำชี้ให้ปักหลักเขตที่ดิน ส่วนการปักหลักเขตที่ดินด้านทิศเหนือซึ่งติดกับ
 ทะเล ผู้ฟ้องคดีนำชี้แนวเขตที่ดินให้ข้างรังวัดปักหลักเขตที่ดินที่ระยะห่างจากแนวขอบถนน
 พัทยา - นาเกลือ ประมาณ ๒๒ เมตร ปักหลักเขตที่ดิน ๗ หลัก แต่ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินตามคำขอของ
 ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากที่ดินที่นำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การในทำนองเดียวกันว่า สภาพที่ดินและอาคาร
 ของผู้ฟ้องคดีเป็นอาคารพาณิชย์ยกพื้นสูง ที่ดินด้านล่างของอาคารมีสภาพเป็นที่ดินน้ำทะเล
 ท่วมถึง และผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำคัดค้านคำให้การว่า การที่อาคารของผู้ฟ้องคดียกพื้นสูง
 เป็นการยกระดับอาคารให้ได้แนวระนาบ ซึ่งคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแสดงให้เห็น
 เห็นว่าที่ดินบริเวณใต้อาคารของผู้ฟ้องคดีลาดเอียงอันเป็นลักษณะของที่ชายตลิ่งหรือ
 ที่ชายหาด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้แสดงหลักฐานภาพถ่ายอาคาร
 สิ่งปลูกสร้างบริเวณที่ขอรังวัดออกโฉนดที่ดินซึ่งมีการปลูกสร้างอาคารยกพื้นสูงเพื่อให้พื้น
 ระดับน้ำทะเลที่ท่วมอยู่บริเวณใต้อาคาร และเมื่อพิจารณาจากสำเนาภาพถ่ายทางอากาศ
 ซึ่งถ่ายเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๕ พ.ศ. ๒๔๙๖ พ.ศ. ๒๕๑๗ พ.ศ. ๒๕๓๓ พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๕๔
 พ.ศ. ๒๕๕๖ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อ้างส่งต่อ
 ศาลประกอบคำให้การ เห็นได้ว่า ภาพถ่ายทางอากาศปี พ.ศ. ๒๔๙๕ และ พ.ศ. ๒๔๙๖
 บริเวณที่ดินพิพาทมีสภาพเป็นชายหาดไม่มีสิ่งปลูกสร้าง แต่มีการก่อสร้างอาคารรुकูล้ำ
 ลงไปในทะเลตลอดแนวตามภาพถ่ายทางอากาศปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นต้นมา อีกทั้งสำเนา
 ภาพถ่ายทางอากาศปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเป็นเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑
 ซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งของที่ดินพิพาทก็แสดงให้เห็นภาพของสิ่งปลูกสร้างที่รुकูล้ำแนวชายหาด
 ลงไปในทะเลตลอดแนวเช่นเดียวกัน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบแจ้งการฝ่าฝืนการปลูกสร้าง
 สิ่งล่วงล้ำฝั่งน้ำ บ้านเลขที่ ๒๓๔/๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
 ของผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏส่วนใดของอาคารล่วงล้ำไปในทะเล และไม่เข้าข่ายพื้นที่ที่อยู่ใน
 อำนาจดูแลรับผิดชอบของกรมเจ้าท่าตามนัยมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือ
 ในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่ประการใด แจ้งตามหนังสือสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค
 สาขาพัทยา ที่ คค ๐๓๑๖.๘/๓๐๖ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๑ โดยแผนที่สังเขปแสดงตำแหน่ง

/ที่ตั้งอาคาร...

ที่ตั้งอาคารหรือการปลูกสร้างสิ่งล่วงล้ำลำแม่น้ำแบบท้ายหนังสือการขึ้นทะเบียนสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ
ระบุงการขึ้นทะเบียนส่วนของอาคารที่พื้นระยะ ๒๒ เมตร จากแนวขอบถนนพญา - นาเกลือ
ซึ่งเป็นไปตามแผนผังสิ่งล่วงล้ำลำน้ำที่กรมเจ้าท่าทำการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่สรุป
สภาพพื้นที่ตามแผนผังว่าแนวน้ำทะเลขึ้นสูงสุดห่างจากชายฝั่งมีระยะ ๒๒ เมตร ก็ตาม
แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำชี้แนวเขตที่ดินด้านทิศเหนือซึ่งติดกับทะเล
ให้ช่างรังวัดปักหลักเขตที่ดินที่ระยะห่างจากแนวขอบถนนพญา - นาเกลือ ประมาณ
๒๔ เมตร ซึ่งเป็นการนำชี้แนวเขตที่ดินพื้นระยะ ๒๒ เมตร ลงไปในทะเล และโดยสภาพ
ตามธรรมชาติแล้ว ที่ดินส่วนที่อยู่พ้นแนวน้ำทะเลขึ้นสูงสุดย่อมมีสภาพเป็นชายหาด
ดังที่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้จัดทำหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ ระหว่าง
เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ตามข้อสั่งการของจังหวัดชลบุรีที่มอบหมายให้เป็น
คณะทำงานสำรวจข้อมูลการรุกรานที่สาธารณะบริเวณชายหาดพญาใต้ จำนวน ๑๐๑ ราย
เพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๑ ที่เห็นชอบตามมติ
คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๔๑ เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๑
เรื่อง รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการฟื้นฟูบูรณะพัฒนาเมืองพญา
(โครงการถมทะเลบริเวณพญาใต้ โครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และโครงการ
ฟื้นฟูบูรณะชายหาดพญา) ตามที่กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเสนอ
ซึ่งมีแผนการรื้อถอนอาคารรุกรานชายหาดพญาใต้ จำนวน ๑๐๑ อาคาร ตามที่กรมโยธาธิการและ
จังหวัดชลบุรีเสนอ รวมอยู่ด้วย โดยคณะทำงานดังกล่าวได้กำหนดให้ที่ดินที่วัดจาก
หลังแนวทางเท้าถนนพญา - นาเกลือ ลงไปในทะเลเป็นระยะทาง ๓๒ เมตร เป็นที่ดิน
สาธารณะชายหาด ดังนั้น การที่ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทน
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี เนื่องจาก
ที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง จึงเป็นการระวางชี้แนวเขต
ไปตามข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดิน
ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเล
น้ำท่วมถึง ซึ่งถือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน
ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ไม่สามารถ...

ไม่สามารถดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ เพราะเป็นที่ดินที่ห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินตามข้อ ๑๔ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๑๗ และไม่ใช่กรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจทำการสอบสวนเปรียบเทียบได้ตามมาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เพราะการสอบสวนเปรียบเทียบตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินต้องเป็นกรณีที่ที่ดินสามารถออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ได้ และมีการโต้แย้งสิทธิกันระหว่างบุคคลซึ่งต่างอ้างว่าตนมีสิทธิในที่ดินนั้น แต่การที่ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่ถือเป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดิน เพราะไม่มีบุคคลใดจะมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันได้ และที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันยังต้องห้ามมิให้ออกโฉนดที่ดินตามข้อ ๑๔ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๑๗ ด้วย ทั้งนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นไว้เช่นนี้แล้ว ตามเรื่องเสร็จที่ ๖๕๐/๒๕๓๘ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี โดยมีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ชบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗/๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากตำแหน่งที่ดินที่นำรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึง ซึ่งเป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ตามข้อ ๑๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๑๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจสอบสวนเปรียบเทียบและสั่งการตามมาตรา ๖๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิทางศาล จึงเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบแล้วและไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติแต่อย่างใด

/สำหรับคำฟ้อง...

สำหรับคำฟ้องในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอน
บันทึกถ้อยคำของผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔
ที่คัดค้านการระวางชี้แนวเขตที่ดินในการขออนุญาตออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า การที่
ผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ระวางชี้แนวเขตที่ดินและคัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินของ
ผู้ฟ้องคดีเป็นขั้นตอนหนึ่งในการพิจารณาทางปกครองเพื่อดำเนินการออกโฉนดที่ดิน
เมื่อผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแจ้งให้ไประวางชี้แนวเขตทะเลในฐานะผู้ได้รับมอบหมายจาก
อธิบดีกรมเจ้าท่าตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
และระเบียบกรมเจ้าท่าว่าด้วยการระวางชี้และลงชื่อรับรองแนวเขตที่ดิน พ.ศ. ๒๕๕๘ ผู้แทน
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รับแจ้งให้ไประวางชี้แนวเขตที่สาธารณประโยชน์
ซึ่งตนมีหน้าที่ดูแลรักษาตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่
พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ประกอบกับข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับ
พลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้แทนผู้รับมอบหมายจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าว
จึงมีหน้าที่ที่จะต้องไประวางชี้แนวเขตที่ดินของรัฐ เมื่อผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทน
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาแล้วเห็นว่าที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีนำรังวัด
ออกโฉนดที่ดินเป็นที่น้ำทะเลท่วมถึง อันถือว่าเป็นเขตทะเลซึ่งเป็นที่ดินสาธารณสมบัติ
ของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน จึงยอมต้องยื่นคำคัดค้านต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็น
ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี แต่โดยที่การระวาง
ชี้แนวเขตและการคัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินเป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการพิจารณา
คำขออนุญาตออกโฉนดที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะต้อง
พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ เพื่อพิจารณามีคำสั่ง
เกี่ยวกับคำขออนุญาตออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองต่อไป การคัดค้าน
จึงเป็นการใช้สิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในฐานะคู่กรณี
ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อนการออกโฉนดที่ดินตามคำขอของ
ผู้ฟ้องคดี อันเป็นการพิจารณาทางปกครอง การดำเนินการในส่วนนี้จึงยังไม่มีผลเป็นการก่อ
เปลี่ยนแปลง โอน สงวน หรือระงับ ซึ่งสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงมิใช่คำสั่ง

/ทางปกครอง...

ทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำคัดค้านดังกล่าวตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องในส่วนนี้จึงเป็นคำฟ้องที่ศาลไม่อาจรับไว้พิจารณาได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ที่ดินของผู้ฟ้องคดีอยู่บริเวณเดียวกันกับที่ดินที่มีการออกโฉนดที่ดินไปแล้ว จำนวน ๑๕ แปลง โดยแปลงสุดท้ายมีการขอออกโฉนดที่ดินเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ตามสารบบที่ดิน โดยผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ให้ถ้อยคำประกอบการสอบสวนขอออกโฉนดที่ดินว่าที่ดินไม่อยู่ในเขตทะเลและน้ำทะเลท่วมไม่ถึงที่ดิน การที่ผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าวให้ถ้อยคำคัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยไม่สุจริต ใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กลับแก้งผู้ฟ้องคดี และเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม นั้น เห็นว่า หากที่ดินที่อยู่ในบริเวณเดียวกันกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีการออกโฉนดที่ดินได้ทั้งที่ที่ดินมีลักษณะเป็นที่ชายทะเลน้ำท่วมถึงเช่นเดียวกับที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ให้ถ้อยคำประกอบการสอบสวนขอออกโฉนดที่ดินว่าที่ดินไม่อยู่ในเขตทะเล และน้ำทะเลท่วมไม่ถึงที่ดิน การกระทำของผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเช่นนั้น ย่อมเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ส่วนการที่ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในคดีนี้คัดค้านการรังวัดออกโฉนดที่ดินตามคำขอของผู้ฟ้องคดี เป็นการพิจารณาดำเนินการไปตามสภาพข้อเท็จจริงของตำแหน่งที่ตั้งของที่ดินที่เป็นชายทะเลน้ำท่วมถึง เป็นที่ดินที่ไม่สามารถออกโฉนดที่ดินได้ดังที่ศาลได้วินิจฉัยไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องให้ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้ถ้อยคำประกอบการสอบสวนตามคำขอออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยรับรองแนวเขตมีระยะนับจากขอบถนนพญา - นาเกลือ ออกไปทางชายทะเลไม่น้อยกว่าระยะ ๒๒ เมตร ตามคำขอท้ายคำฟ้องได้

/ส่วนที่...

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้บันทึกถ้อยคำคัดค้านการรังวัดของผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในวันทำการรังวัดแต่ยินยอมให้บันทึกถ้อยคำคัดค้านการรังวัดในภายหลังซึ่งเวลาล่วงเลยมาหลายเดือน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้แจ้งสิทธิการอุทธรณ์คัดค้านแก่ผู้ฟ้องคดี แต่กลับแจ้งให้ไปใช้สิทธิทางศาล ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมาย นั้น เห็นว่าการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ได้ทำการบันทึกถ้อยคำคัดค้านการรังวัดของผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในวันทำการรังวัด แต่ทำการบันทึกถ้อยคำในภายหลัง ก็เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการรังวัดที่ดิน อีกทั้งกรมที่ดินได้กำหนดแนวทางปฏิบัติกรณีที่มีผู้โต้แย้งคัดค้านการออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน แจ้งตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๕๑๖.๒/ว ๓๕๗๒๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ให้มีการโต้แย้งคัดค้านหลังจากทำการรังวัดเสร็จแล้ว แต่เป็นเวลาก่อนที่จะได้มีการประกาศครบกำหนดสามสิบวันได้ กรณีจึงไม่อาจจะถือว่าการที่พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกถ้อยคำผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในภายหลัง เป็นการกระทำโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้นได้ การดำเนินการดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติโดยถูกต้องแล้ว

สำหรับคำขอในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี สาขาบางละมุง ที่ ขบ ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๘๖๗๑ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ นั้น เห็นว่า หนังสือดังกล่าวเป็นแต่เพียงหนังสือแจ้งการคัดค้านการรังวัดของผู้แทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิทางศาลเท่านั้น มิได้เป็นการยกเลิกหรือปฏิเสธการออกโฉนดที่ดินตามคำขอออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด หนังสือดังกล่าวจึงมิได้มีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากหนังสือแจ้งให้ไปใช้สิทธิทางศาล จึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือฉบับดังกล่าวต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

/พิพากษา...

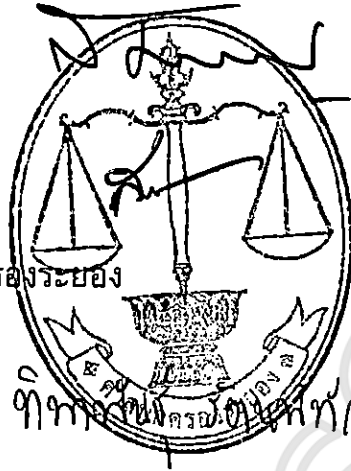
พิพากษายกฟ้อง

นายสมภพ ศรีเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองระยอง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายลิขิต ศกุนะสิงห์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองระยอง

นางทิพาพันธุ์ รัตนพิทักษ์
ตุลาการศาลปกครองระยอง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวันชัย กนกอังกูร

